Цана асобнага нумару 20 гр.

Przesyłka opłacona ryczałtem.

№ 22 (169) Вільня, Серада 7 Сакавіка 1928 г. Год IV.

СЯЛЯНСКАЯ НІВА

Няхай жыве Беларускі Народ!
Зямля сялянству бяз выкупу!

АДРЭС РЭДАКЦЫІ І АДМІНІСТРАЦЫІ: Вільня, Вострабрамская вул. № 8, кв. 1. (Wilno, ulica Ostrobramska Nr. 8, m. 1). Рэдакцыя адчынена штодня ад 9 да 3 гадз. апрача сьвята. Рэдактар прыймае ад 12-ай да 2-ой гадзіны.

Орган Беларускага Сялянскага Саюзу. Беларуская палітычная, грамадзкая, літэратурная і гаспадарчая газэта. — ВЫХОДЗЕ Ў СЕРАДУ І СУБОТУ. —

ПАДПІСКА: На адзін месяц — 1 злоты, на тры месяцы — 3 зл., на шэсьць месяцаў — 4 зл., на год — 8 зл. Для заграніцы удвая даражэй. Аплата надрукаванага залежыць ад Рэдакцыі.

18

Беларусы выбаршчыкі: мужчыны і жанчыны, гэта адзіны беларускі сьпісак кандыдатаў у Сэнат у Віленскім, Наваградзкім, Беластоцкім і Палескім ваяводствах, 11-га сакавіка

18

УСЕ ГАЛАСУЙЦЕ ТОЛЬКІ ЗА СВОЙ НУМАР!

Грамадзяне Беларусы!

Наступае ўжо апошні акт, апошні чын нашае выбарнае працы. У наступную нядзелю **11-га сакавіка мы павінны яшчэ раз пайсьці да урнаў, каб палажыць свае галасы за нашых кандыдатаў у Сэнат.**

Ня думайце, грамадзяне, што гэтыя выбары маюць меншае значэньне, чым выбары ў Сойм. Памятайце, што кожны закон, кожная ўстава, павінны прайсьці ня толькі праз Сойм, а і праз Сэнат. Дзеля гэтага, калі ў нас будуць нашыя людзі, нашыя прадстаўнікі толькі ў Сойме, а ня будзе іх у Сэнацэ, дык тая праца, якая вядзецца ў Сойме, у якім можа што і уздолеюць зрабіць нашы змагары, будзе затрымоўвывацца ў Сэнацэ, дзе ня будзе барацьбітоў за нашыя правы і за нашыя інтарэсы. Бяз гэтых нашых прадстаўнікоў, бяз гэтых барацьбітоў у Сэнацэ, уся соймавая наша праца, наша барацьба, будзе прападаць задарма.

Вось дзеля чаго мы павінны і да гэтых выбараў аднасіцца з поўнай павагай, і калі ня будзем галасаваць 11-га сакавіка, **дык мы ня выпаўнім свайго грамадзянскага абавязку.**

Гэта — першае.

Другое: за каго мы павінны галасаваць?

Памятайце, Беларусы, што ў Вас няма іншага агульна-беларускага сьпіску, як толькі сьпісак № 18.

Гэты толькі адзін сьпісак ідзе па ўсіх беларускіх землях ува ўсіх ваяводствах, мае адзін і той самы нумар 18.

Трэба ведаць, што **галасаваньне ў Сэнат адбываецца ўжо не па вакругох, а па ваяводствах** (*у пав.: Лідзкім, Ашмянскім, Валожынскім, Маладэчанскім і Вялейскім сэнацкі сьпісак № 18 таксама важны*). У нас няма іншага беларускага сьпіска, які-б меў адзін нумар на ўсе ваяводствы, апрача нумару 18-га.

Дзеля гэтага, хто галасуе за іншы нумар, носячы хоць і беларускі назоў, тот толькі псуе нашую беларускую выбарную справу, толькі разьбівае гэтым галасы, але і сам нічым не карыстаецца з гэтага. Гэтым ён толькі дапамагае правадзіць у Сэнат тых, хто варожа адносіцца да нашага беларускага руху і нашага Народу.

Ведайце гэта, грамадзяне, добра. Ня слухайце чужых павадыроў, ці нават сваіх, што запрадаліся польскім партыям.

Усе, як адзін, галасуйце толькі за сьпісак Блёку Нацыянальных Меньшасьцяў за № 18-ты.

Няхай жыве Наша Бацькаўшчына!

Няхай жыве яе гаротны працоўны народ!

Няхай жывуць яе барацьбіты, што змагаюцца за яе лепшую будучыню!

Беларускі Цэнтральны Аб'яднаны Выбарны Камітэт Блёку Нацыян. Меншасьцяў.

Базыль Рагуля,

Старшыня Беларускага Сялянскага Саюзу, б. Старшыня Беларускага Пасольскага Соймавага Клюбу, засуджаны 27—II с. г. у Навагрудку на 2 гады цяжкога вастрогу.

Базыль Рагуля зьяўляецца першым кандыдатам у Сэнат па сьпіску Блёку Нацыянальных Меншасьцяў № 18 у Наваградзкім ваяводстве.

Кафіската „Сял. Нівы“.

Па загаду Камісара Ураду на мес. Вільню, сканфіскаваны № 21 „Сялянскае Нівы“ за наступныя артыкулы: Перадавіцу — „Галасаваньне ў Сэнат“, „Васіль Рагуля“ (біографія) і „Доля першага беларускага прадстаўніцтва“.

Выясьненьне.

У апошнім нумары ў перадавіцы „Галасаваньне“ мы падалі, што сьпіскі № 41 і 39 гэта сьпіскі польскага падлізьніка Янкі Станкевіча. Гэтым выясьняем, што пад № 41 ідзе сьпісак Янкі Станкевіча ў Лідзкім і Наваградкім вокрузе, а пад № 39 у м. Вільні. У наваградзкім выбарным вокрузе пад № 39 ідзе сьпісак „Змаганьня за інтарэсы сялян і работнікаў“, але гэта сьпісак важны толькі ў Сойм, а ў Сэнат скасаваны. Такім чынам, у Наваградзкім ваяводстве ёсьць толькі адзін беларускі сьпісак пад № 18.

Першыя весткі аб выбарах.

Перамога 18-кі у Сьвянцянскім вокрузе.

Паводле вестак ПАТ-а ў Сьвянцянскім выбарным вокрузе рэзультаты выбараў наступныя:

№ 18 — 55569 галасоў — 3 мандаты;
№ 1 — 37587 галасоў — 2 мандаты;
№ 2 — 20112 галасоў — 1 мандат;

Такім чынам наш беларускі нумар атрымаў поўную перамогу.

Выбраны пасламі ў Сойм ад № 18: гр. **Каруза Павал, Стэповіч Альбін і Юхневіч Канстанцін.**

Выбары у Вільні.

Паводле неаканчальна праверaных вестак у Вільні паасобныя сьпіскі атрымалі: № 1—2 мандаты; № 3—1 мандат; № 18—1 мандат і № 24—1 мандат.

Выключэньне Янкі Станкевіча з партыі.

Рэдакцыя „Сялянскае Нівы“ атрымала камунікат Беларускага Сялянскага Саюзу з Прагі наступнага зьместу:

„Гэтым прэзыдыум Беларускага Сялянскага Саюзу ў Празе даводзіць да ведама, што на дакладным разабраньні палітычнае акцыі ў краю б. сябры Б.С.С. ў Празе гр. Янкі Станкевіча на моцы пастановы агульнага сходу Б.С.С. ў Празе ад 14 студзеня 1928 г., прэзыдыум Саюзу на паседжаньні ад 2 сакавіка с. г. пастанавіў дэфінітыўна вылучыць Янку Станкевіча з ліку сяброў Б. С. Саюзу ў Празе.

Прэзыдыум Б.С.С. ў Празе пры гэтым канстатуе, што цэлая акцыя Янкі Станкевіча ў Заходняй Беларусі вялася і вядзецца выключна на ўласную адпаведнасьць, у разрэз з жаданьнямі і дырэктывамі Бел. Сял. Саюзу ў Празе.

Якое-бы то ня было ўжываньне імені Б. С. С. ў Празе Янкаю Станкевічам, дзеля сваіх мэтаў, уважаецца самазванствам.

Прэзыдыум Б. С. С. ў Празе“.

Гэтым даводзіцца да ведама выбаршчыкаў Лідзкага, Ашмянскага, Валожынскага, Вялейскага і Маладэчанскага паветаў, што наш сьпісак **№ 18** да Сэнату зьяўляецца важным. Так што ўсе Беларусы павінны ведаць гэта і аддаць свае галасы толькі за **№ 18**

Выбарная фільма.

Арышт працаўніка ад сьпіску № 18.

26 лютага ў м-ку Лужках арыштаваны працаўнік Блёку Нацыянальных Меншасьцяў—Янка Аніськовіч. Знойдзеныя пры ім картачкі з № 18 так-жа арштаваны.

Студэнская дэманстранцыя проціў сьпіску № 1.

Польскія газэты зьмяшчаюць гэтакую вестку:

28 лютага ў Варшаве група студэнтаў політэхнікі пачала зрываць плякаты беспартыйнага блёку на адным з дамоў пры вуліцы Сьнядэцкіх. Сарваны і зьніштожаны так-жа быў і партрэт Пілсудзкага. Студэнты пабілі шпадоўніка, камісара паліцыі і двух паліцыянтаў, якія ўмяшаліся ў гэтую справу. Толькі сільны атрад паліцыі (каля 20 чалавек) здолеў разагнаць дэмнстрантаў.

У сувязі з гэтым Камісар Ураду на м. Варшаву зьвярнуўся з пісьмом да ўсіх рэктараў варшаўскіх вышэйшых вучомных установаў, у якім заявіў, што ён асабіста адносна апазыцыйна-настроенага і актыўна-выступаючага студэнства будзе тасаваць рэпрэсіі адміністрацыйнага характару.

Дурная подласьць.

Янучок Станкеўчык проста такі — адурэў. Справа ў тым, што гэтымі днямі выпусьціў карыкатуру на б. паслоў Рагулю і Ярэміча. Мы называем гэтую штуку місюгіны Янкі Станкеўчыка дурною подласьцю... І праўда!... бо-ж як калі ня гэтак можна назваць гэтакі ўчынак. Б. пасол Рагуля, як ужо ведама, знаходзіцца пад арыштам, ён асуджаны за працу на беларускай народнай ніве на два гады цяжкага вастрогу (катаргі), б. пасол Ярэміч таксама арыштаваны і яму пагражае тое самае. Дык хто-ж можа рабіць насьмешкі і кпіны над гэтымі змагарамі і мучанікамі! Як паказвае карыкатура, дык да гэтага здатны Станкеўчык.

Мы спадзяёмся, што наш народ жорстка асудзіць учынак Станкеўчыка. Спадзяёмся, што водгукі гэтакага асуду мы ўвідзім на старонках „Сял. Нівы“.

І яшчэ штучка...

У вестках з краю мы зьмяшчаем пісьмо з Ашмяны ў якім высьвятляецца закулісная ігра спадара Станкеўчыка з некаторымі асобамі з Ашмяны. У № 2 спадаровае газэты „Нашая Бацькаўшчына“ мы чытаем пісьмо, аб якім гаворыцца ў карэспандэнцыі. Як нас інфармуюць, дык гэта сталася так: Тарчэўскі, Буткевіч і Сенкевіч, даўшы подпісы пад пісьмо Станкеўчыку, прасілі яго (ня ведама чаму?) не друкаваць у газэце. Станкеўчык згадзіўся на гэта, аднак-жа, як відзім, дык свайго ганаровага слова ня стрымаў. Як аднясуцца да гэтага падпісадаўцы—ня ведама. Мы думаем, што яны возьмуць сваю заяву назад і, спазнаўшы сваю памылку і нетактычнасьць, парвуць усялякія зносіны з ганебнікам Станкеўчыкам. Калі-ж іначай станецца, дык будзе сорамна вам, грамадзяне!

Памаленьку высьняецца.

Газэта „Новая Россія“, якую выдаюць Расейцы, што ўцяклі ад бальшавікоў, піша, што Р. Н. О. дагаварылася з прадстаўнікамі ад польскае адзінкі, з бэбэхаўцамі агітаваць, каб Расейцы ў Віленскім Выбарным Вокругу аддалі свае галасы за № 1, дзэля таго, што расейскага сьпіску ў Вільні няма. Вось як яно ёсьць! Памаленьку ды памаленечку справа высьняецца... Расейцы, гэта—маленькая экспозытура „бэбэхаўца“ з № 1.

Белагвардзейцы гневаюцца.

Як ужо ведама, усе расейскія манархістыя, якіх выкінула за межы Расеі рэвалюцыя, асеўшы тут, на Беларускіх і Укранскіх землях, узяліся старацца апутаць Беларусаў і Украінцаў ад імя „Русскага Народу“. Гэтая „белая гвардыя“ да таго абнаглела, што пачала рабіць закіды нам у тым, што мы раскрываем іх банкруцтва. Маем на мэце іх артыкул у віленскім „Утры“ № 58.

Палемізаваць з банкрутамі мы і ня думаем, але-ж пішам гэта, каб дапоўніць той артыкул. Яны пішуць, што старавер Піменаў іх кандыдат. Добра, мы з гэтым згаджаемся і дадаём, што Піменаў зьяўляецца абшарнікам і камянічнікам (мае маёнткі і некалькі вялікіх дамоў). А гэтага ўжо даволі, каб даказаць яго прыдатнасьць на абаронцу працоўнага народу.

На закуску паном з рускага „Утра“.

Арганізатары сьпіску 20, які зьяўляецца сьпіскам г. зв. „Русского Народного Об'единенія“, у якое ўходзяць выключна тузы-абшарнікі ды капіталістыя, пераважна з расейскіх эмігрантаў сваімі нахальнымі штукамі і ўгодаю з польскімі магнатамі, як князі Радзівіл і Сапега, выклікалі абурэньне з боку працоўных інтэлігэнтаў Расейцаў, лёсы якіх зьвязаны з нашым краем. І вось мы відзім, у Вільні арганізаваўся „Часовы Расейскі Выбарны Камітэт“, які выдаў адозву да рускага грамадзянства ў Польшчы з заклікам галасаваць за № 18 Блёку Нацыянальных Меншасьцяў.

Асудзіўшы чорную дзейнасьць „Рноўцаў“ у адозве чытаем: „усе рускія за сьпісак № 18, у лічбе кандыдатаў якога, значыцца б. сэнатар В. В. Багдановіч! І няхай ня будзе ў нас Рускіх другога сьпіску!“

Няхай жыве Блёк Нацыянальных Меншасьцяў!“.

Плёткі „Кур'ерыка“.

У сваім часе польскі „Беластоцкі Кур'ер“ падаў гэтакую вестку:

„На абшарах Беластоку некалькі дзён таму назад зьявілася нейкая Анастазія Шумская, знаная са сваіх антыдзяржаўных выступленьняў у 1927 годзе, якая зьбірае подпісы, каб выставіць уласны беларускі сьпісак у Сойм і Сэнат“.

Анастазія Шумская—працаўніца на беларускай культурнай ніве і ясна, ніякае лісты не выстаўляла, „Кур'ерык“ проста налгаў.

Подлае глупства.

Франучок Умястоўскі выстраліў са сваей „далёкабойчай“ гарматы. Франучкоў выстрал адзначыўся на яго-ж № 7 „Беларускага Дня“ і астаўся там чорнаю плямаю.

Я мінаю справу вартасьці нашай часопісі і бруднага прадажніцкага пасквілятніка, якім зьяўляецца „Беларускі Дзень“, але-ж адзначым адну, усё-ж такі цікавую справу. Перадусім зраблю маленькі прыклад:

Па Сьвянцянскаму выбарнаму вокругу кандыдатуюць ад Беларусаў — 4 перадавых кандыдаты, а Жыд стаіць аж на 5 месцы, па Віленскім выбарным вокругу на соймавым месцы першым стаіць Жыд, а другім Беларус, за тое-ж па сэнацкаму сьпіску ў тым-жа вокругу першае месца займае Беларус, а другое — Жыд. Як-жа можа быць іначай у той час, калі мы стварылі Блёк? Ясна, што калі мы агітуем за сьпісак Блёку, дык мы агітуем за Беларусаў. Агітаваць за свой сьпісак, гэта ня значыць выслугоўвацца ў некага іншага, гэта наш абавязак. Тут ужо мы ня будзем таіцца (бо ніколі і не таіліся), што агітацыю вядзём на сродкі Блёку (ў Блёк уходзяць: Беларусы, Украінцы, Жыды і Немцы). Мы праводзім у Сойм і Сэнат на нашых землях — нашых-жа Беларусаў. У чым-жа тут праступак?

Жадаючы кінуць на „Сялянскую Ніву“ нагану, Франучок, гэтае старое дзіця, ня бачыць і не разумее, што тая нагана акуратна падае на яго самога... І вось чаму!..

Франучок Умястоўскі агітуе, каб Беларусы галасавалі за першы нумар. Што-ж сабою выяўляе гэты першы нумар? Ня трэба доўга спыняцца, будзе даволі, калі скажам, што акрамя міністраў на першым месцы кандыдатуе князь Радзівіл і яшчэ многа яму падобных абшарніцкіх зуброў. І пры ўсім гэтым, абсалютна, ані воднага Беларуса. Аднак-жа, хіба-ж гэтаму ўжо Франучок Умястоўскі пярэчыць ня зможа, што агітуе ён на грошы хаўрусу нумару першага супрацоўніцтва з урадам. Дык якжа назваць такую асобу, якая агітуе за чужацкі сьпісак, варожы Беларусам, як з боку нацыянальнае прыналежнасці. так і клясовага палажэньня, імкнучыся пры гэтым зрабіць закід на таго, хто вядзе змаганьне за дабрабыт, інтарэсы і правы Беларускага Народу, атрымоўваючы за гэта грошы?

Ясна, што гэтакую асобу, можна назваць здраднікам, прадажнікам і, наагул, усімі тымі словамі лексыкону, якія падходзяць пад гэтае разуменьне. І гэтыя назовы запраўды падходзяць для Франучка Умястоўскага. Больш аб ім пісаць ня варта. Ці-ж патрэбна спрачацца з гэтакімі асобамі, як Франучок, які апэруе подлым глупствам, але-ж якое (гэтае запраўды подлае глупства), кідаецца адразу ўсім у вочы?

НАВІНЫ.

— Зацьверджаньне канфіскаты. Камісар Ураду паведамляе, што канфіската „Сял. Нівы“ № 15 Віленскім Акр. Судом зацьверджана. А гэта знача, што рэдактар цягнецца да судовай адказнасьці.

— Арышты. Позна вечарам 29 лютага г. г. паліцыя арыштавала і пасадзіла ў вастрог гр. Вайцеха Шутовіча. Прычыны арышту яшчэ ня ведамыя. Гр. Вайцех Шутовіч у мінулым годзе акончыў Беларускую Віленскую Гімназію, а цяпер вучыўся ў Вільні ў гандлёвай школе.

— Перарыў працэсу „Грамады“. Судовы разгляд справы „Грамады“ спыніўся. Перарыў будзе цягнуцца ад 29 лютага да 13 г. сакавіка.

Апошні дзень, 29 лютага, ужо ня відаць было савецкіх карэспандэнтаў. Яны недзе выехалі.

ЯКУБ КОЛАС. 1)

Новая зямля.

I.

ЛЯСЬНІКОВА ПАСАДА.

Мой родны кут, як ты мне мілы!
Забыць цябе ня маю сілы!
Ня раз, утомлены дарогай,
Жыцьцём вясны мае ўбогай,
К табе я ў думках залятаю
І там душою спачываю.
О, як бы я хацеў спачатку
Дарогу жыцьця папарадку
Прайсьці яшчэ раз, азірнуцца,
Сабраць з дарог каменьні тыя,
Што губяць сілы маладыя —
К вясьне-б маёй хацеў вярнуцца.
Вясна, вясна! не для мяне ты!
Ня я, табою абагрэты,
Прыход твой радасны спаткаю, —
Цябе на век, вясна, хаваю.
Назад ня прыдзе хваля тая,
Што з быстрай рэчкай уплывае.
Ня раз яна, зрабіўшысь парам,
На крыльлях сонца дойдзе к хмарам
Ды йзноў дажджом на рэчку сыйдзе—
Ніхто з граніц сваіх ня выйдзе,
З законаў, жыцьцем напісаных,
Або на дол спадзе ў туманах.
Але хто нам яе пакажа?
На дол вадой ці сьнегам ляжа?
Ня вернешся, як хваля тая,
Ка мне, вясна ты маладая!...
Вось як цяпер, перада мною
Ўстае куточак той прыгожа.
Крынічкі вузенькае ложа
І ёлка ў пары з хваіною,
Абняўшысь цесна над вадою,
Як маладыя ў час каханьня,
Ў апошні вечар расставаньня.
І бачу лес я каля хаты,
Дзе калісь весела дзяўчаты
Сьпявалі песьні дружным хорам,
З работ ідучы позна борам.
Нясьліся зыкі песень здольных,
Ў лясох раз-по-раз адбіваліс,
Ім ўзгоркі ўсюды адклікаліс,
І чулась радасьць ў песьнях вольных.
А хвоі, ёлкі векавыя
Пад зыкі песень маладыя
Маўчком стаялі ў нейкай думе,
І ў іх ціхусенечкім шуме
Няслось вячэрняе малеўне
Ўгару, сьвятое аддаленьне.
Каля пасады лясьніковай
Цягнуўся гожаю падковай
Стары, высокі лес цяністы.
Тут верх асіны круглалісты
Сплятаўся з хвоямі, з дубамі,
А ёлкі хмурымі крыжамі
Высока ў небе выдзяляліс,
Таемна з хвоямі шапталіс.
Заўсёды смутныя, бы ўдовы,
Яны найбольш адны стаялі,
І так маркотна пазіралі
Іх задуменныя галовы!
Лес наступаў і расступаўся,
Лужком зялёным разрываўся,
А дзе прыгожыя загібы
Так міла йшлі каля сядзібы,
Што проста імі-б любаваўся.
А зьнізу гэты лес кашлаты
Меў зелянюсенькія шаты
Лазы, чаромхі ці крушыны,
Алешын ліпкіх верабіны.
Глядзіш, бывала, і здаецца,
Што скрозь сьцяну галін жывую,
Скрозь гэту тканку маладую
Ні мыш, ні пташка не праб'ецца.
Цякла тут з лесу невялічка
Травой зарослая крынічка,
Абодва берагі каторай
Лазьняк, ракітнік абст..алі;
Бруіліся ў цяньку іх хв
ў луг чуць значнаю разорай
шлі спакойна між чаротаў,
абілі многа заваротаў,
Аж покі ў Нёман не ўцякалі.
Зялёны луг, як скінуць вокам,
Абрусам пышным і шырокім
Абапал Нёмна расьцілаўся —
За хатай зараз пачынаўся
Ды йшоў квяцістай раўніною
З мурожнай слаўнаю травою
І зьяў на сонцы ў пералівах
Пяшчотных тонаў. Як на нівах
Жыта, збажынка лёгка гнуцца
І людзям радасна сьмяюцца
Сваім прыемным, мілым сьпевам
Пад лёгкім ветрыка павевам, —
Так гнуцца, гойдаюцца травы,
Як пройме ветрык іх ласкавы,
І пойдуць хвалі травяныя
З прыемным сьпевам чарадою,
Зашэпчуць краскі між сабою,
Нібы дзяўчаткі маладыя.
Эх, луг шырокі! Як жывы, ты,
Праменьнем сонейка заліты,
Стаіш у мяне прэд вачыма,
Ты міл і смуцен, як радзіма,
Як наша ціхая старонка,
Дзе смугі сіняя пялёнка
У летні час дымком зьвісае
І даль задумай спавівае.
Хоць я няволяй цяжка змучан
І з родным берагам разлучан,
Ды я душою ажываю,
Як вокам мысьлі азіраю
Цябе, мой луг і бераг родны,
Дзе льлецца Нёман срэбраводны,
Дзе дубы дружнай чарадою
Стаяць, як вежы, над вадою
Даўнейшых спраў вартаўнікамі
І зьяюць грона тараламі.
І толькі тут, пад іх чародкай
Улетку, добраю пагодкай,
Касьбой утомлены, спачынеш
І думкі клопату пакінеш,
Заснуўшы крэпка і салодка.
Тут так прахладна, так прывольна!
А пташкі голасна і здольна
Сьмяюцца мілым шчабятаньнем
І поўняць луч сваім сьпяваньнем.
А на дубох, як шапкі тыя,
Чарнеюць гнёзды бусьляныя.
Буслы клякочуць, бусьляняты
Пішчаць жалобна, як шчаняты,
Насы закідваюць угору
І просяць есьці ў сваю пору.
А там, дзе бусьлікі ўздужалі,
Іх пачынаюць вабіць далі;
Яны пачулі ў сабе сілы,
Яны разводзяць ужо крылы,
Ўгару на локаць падлятаюць,
Паветра ловяць, заграбаюць
І няуклюднымі нагамі
Танцуюць сьмешна над дубамі.
Там, у падсуседзях з буслямі
І вераб'і, шпакі вядуцца;
Клапотна шчэбеты нясуцца
І моўкнуць позна вечарамі.
Ў дубох крычаць сіваваронкі,
І сьвіст над лугам рэзкі, звонкі
Каршун маркотна так раняе
І нейкі смутак пакідае.
Эх, луг шырокі! Як жывы, ты,
Травой мурожнаю закрыты,
Стаіш зялёны прада мною
І зьяеш дзіўнаю красою!
Як дзьве старэнькія кабеткі,
Да якіх старасьць неўзаметкі,
Падкраўшысь злодзеем срэдзь ночы,
Як смачны сон змыкае вочы,
Красу і крэпасьць забірае
І ўсю іх жывасьць выкрадае
Ды кіне іх адных, старэнькіх,
Адных, як перст, і чуць жывенькіх
І непатрэбных а нікому
На цягасьць жыцьцю маладому, —
Так каля хатачкі ў садочку,

Працэс „Беларускай Сялянска-Работніцкай Грамады“.

(Паводле вестак польскай прэсы).

(*Чацьверты дзень працэсу—27 лютага*).

Далейшы працяг акту абвінавачаньня і выясьненьні абвінавачаных.

Канчаткавая часьць акту абвінавачаньня, якая чыталася ў чацьверты дзень працэсу, агаворвала акцыю „Грамады“ на абшарах паветаў: Слонімскага, Дзісьненскага, Вялейскага і Лідзкага, справу Куліны-Куліноўскага, абвінавачанага ў шпіёнстве і справу забойства Івашкевіча, канфідэнта палітычнай паліцыі.

У агульных вывадах пракуратура абвінавачвае:

1) усіх 56 абвінавачаных у тым, што ў часе ад 1926 году да паловы студзеня 1927 году бралі ўдзел у змове пад назовам „Беларуская Сялянска-Работніцкая Грамада“, маючы на мэце даканаць замах на дзяржаўны лад Польшчы, такжа на цэласьць яе тэрыторыі шляхам увядзеньня дыктатуры пралетарыяту, савецкага ладу і адарваньня ад Польшчы, пры помачы ўваружанага паўстаньня, паўночна-ўсходніх ваяводзтваў і далучэньня іх да Савецкай Расеі, пры чым для зьдзейсьненьня гэтай мэты мелі склады аружжа;

2) апрача гэтага, пракуратура вінаваціць Тарашкевіча, Рак-Міхайлоўскага, Валошына, Мятлу, Астроўскага, Бурсэвіча, Акінчыца і Шнаркевіча ў тым, што ў працягу 1925, 1926 і студзеня 1927 г., будучы польскімі грамадзянамі, далі забавязаньне савецкаму ўраду аказаць праз сябе і ўсіх учасьнікаў вышэй апісанай змовы збройнай помачы ўва ўсіх яе ваенных чынах проці Польшчы, на выпадак вайны паміж гэтымі дзяржавамі;

3) Куліна-Куліноўскага ў шпіёнскай акцыі, які нібы-та даваў інфармацыі савецкай камэндатуры ў Слабодцы аб лічэбным стане і разьмяшчэньні атрадаў польскага войска і пастарункаў паліцыі на савецкай граніцы;

4) С. Казачонка, М. Кавалёва, Н. Кавалевіча і М. Карніловіча пракурат. вінаваціць у забойстве канфідэнта палітычнай паліцыі—Івашкевіча.

Ніхто з абвінавачаных да віны, якую ім закідваў акт абвінавачаньня, ня прызналіся.

Старшыня Суду **Аўсянка** перад тым, як даць слова абвінавачаным для выясьненьняў, зьвярнуў увагу абвінавачаных, каб яны адказвалі папольску дзеля таго, што некаторыя адвакаты не разумеюць пабеларуску.

Першым даў выясьненьне **Тарашкевіч** і зазначыў, што ён, у выніку розных прычынаў, будзе гаварыць пабеларуску, хоць і можа папольску. Тарашкевіч у сваім выясьненьні зазначыў, што „Грамада“ была праўнаю арганізацыяю, дзейнасьць яе месьцілася ў рамках Канстытуцыі і мела мэтаю падняцьце культуры і дабрабыту беларускіх масаў, і што дзяржаўнае жыцьцё Польшчы змушае тварыць партыі, без каторых няма магчымасьці працаваць.

Рак-Міхайлоўскі абураецца проціў назову адносна яго ў акце абвінавачаньня „абрусіцель“. Зазначае, што ён зьяўляецца тварцом беларускага школьнага руху, а не абрусіцелем.

Мятла і Валошын дадуць выясьненьні пасьля.

Астроўскі цьвердзіць, што на спэкуляцыі ў часе нямецкай акупацыі не збагаціўся.

Акінчыц цьвердзіць, што сядзіць у вастрозе другі год нявінна.

Шнаркевіч—працаваў на культурна-прасьветнай ніве.

Коўш (схаваў крыж пад адзеньне)—палітыкаю не займаўся і вёў гаспадарчую працу, за што ня можа быць караны.

Луцкевіч — яго прозьвішча зьвязана з беларускім рухам, якога ён быў піянэрам 25 гадоў таму назад. Меў выбітныя становішчы, як у Беларускім Урадзе і ў Міжнароднай Канфэрэнцыі ў Парыжу. Сядзеў у расейскіх вастрогах. Не кандыдаваў у Сойм у 1922 годзе па слабасьці здароўя. Ад 1923 году адыходзіць ад грамадзка-палітычнай працы і аддаецца працы публіцыстычнай. „Грамадою“ не кіраваў. За чужыя плечы не хаваўся.

Клаўдзя Гоцко — адзіная кабета ў гэтым працэсе—была сэкрэтаркаю аднаго з камітэтаў „Грамады“, але не агітавала за зачыненьне польскіх школаў.

Якімовіч—вёў культурна-прасьветную працу, каб дапамагчы зьніштожыць антаганізмы, якія дзеляць польскі і беларускі народы.

Баліцкі—іронізуе і гавора, што Беларусаў падводзяць пад бальшавікоў, можа дзеля таго, што абодва словы пачынаюцца з аднэй літары.

Калпак—у „Грамадзе“ камуністычнай работы ня было.

Патоцкі—ніколі не хваліў савецкіх парадкаў, будучы-ж у крытычным матэрыяльным палажэньні стараўся заложыць школу, каб астацца ў ёй вучыцелем.

Якубчык—ніколі не належаў да К. П. З. Б.

Суўкіля просіць звольніць яго з вастрогу, бо ён—100% інвалід.

Варанковічы цьвердзяць, што ніколі не належалі да „Грамады“.

Даніловіч vel Кулага просіць вычыркнуць яго псэўданім.

Каліна-Каліноўскі запярэчвае закіды акту абвінавачаньня аб шпіёнстве.

Карніловіч расказвае аб забойстве Івашкевіча, з якога вынікае, што Івашкевіч у часе п'янства сам перавярнуўся на падлогу і разьбіў сабе галаву.

Іншыя абвінавачаныя будуць даваць выясьненьні пры дапросе сьведкаў.

На гэтым закончыўся чацьверты дзень працэсу.

З жыцьця Польшчы.

Арышты „камуністых“ у Польшчы.

Польскія газэты пішуць:

У Кракаве паліцыя ў паразуменьні з пракуратураю 25 лютага арыштавала павадыра незалежных сацыялістых—Андрэя Чуму і яго 13 таварышоў.

У Лодзі апошнімі днямі арыштавана 30 асобаў, якія, быццам, мелі „камуністычную“ нараду ў памешканьні кнігарні „Książka“. Кнігарня апячатана. Уласьнік кнігарні—Сора Гольдштэйн—арыштавана.

У Варшаве ў рэстаране „Варшавянка“ арыштавана 4 асобы—„сябры цэнтр. камітэту камуністычнай партыі“. Між арыштаваных ёсьць Фадзей Жарскі — кандыдат са сьпіску № 13.

Аб 2-хзлотавых папяровых грашох.

На падставе распараджэньня Міністра Скарбу ад 1 красавіка г.г. трацяць плацежную моц двухзлотавыя папяровыя грошы, на якіх маецца напіс „1 maja 1925 roku“. Ад 1 красавіка г.г. да 31 траўня 1930 году гэтыя папяровыя грошы будуць абменівацца на манэты, ці новыя папяровыя грошы ў скарбовых касах, у цэнтральнай дзяржаўнай касе, а так жа ў касах усіх аддзелаў Польскага Банку.

Што дзеецца ў сьвеце?

Па „эўрапэйску„.

27 лютага ў Токіо (Японія) ўваднэй залі адбывалася сабраньне. Калі паліцыя зачыніла дзьверы, якія вялі ў залю сабраньня, ня пускаючы на сабраньне некалькі сот асобаў і не пазваляючы прамаўляць некалькім аратарам—натоўп стаў кідаць у паліцыю каменьнямі, пры чым ранілі некалькі дзесяткаў паліцыянтаў, у тым ліку 2 ахвіцэраў. Толькі пры помачы падышоўшых новых атрадаў паліцыі ўдалося разагнаць натоўп. У выніку гэтага арыштавана балей 100 чалавек.

Зусім... як у Эўропе.

РОЗНЫЯ ВЕСТКІ.

— У Брыгене (Нямеччына) выбухам пылу на брыкетнай фабрыцы забіта 6 чалавек і ранена 48, у тым ліку і дырэктар фабрыкі.

— У Амэрыцы арыштавана банда грабежнікаў у складзе 25 асобаў, якая абрабавала цягнік каля Чыкага.

— Для азнаменьня 100-годзьдзя нараджэньня Л. М. Толстога савецкі „Наркомпочтель“ выпускае паштовыя маркі з партрэтам вялікага пісьменьніка.

— Савецкі карабель „Таварышч“ у часе густога туману над каналам Ля-Манш (паміж Францыяю і Англіяю) сутыкнуўся з італьянскім караблём „Алькантара“—які затануў са ўсім сваім экіпажам.

Схіліўшысь ціхенька ў куточку,
Стаялі дзьве вярбы старыя,
А навакола маладыя
Дзярэўцы пышна красавалі,
На сьвет вясёла пазіралі.
Гальлё спусьціўшы над парканам,
Расла тут грушка з тонкім станам;
Па-над парканам пышным валам
Стаяў вішняк густы, прыўдалы.
Садок быў, праўда, невялічкі:
Дзьве верабіны ды тры дзічкі
Ды між верб ліпка маладая,
Бы іх унучка дарагая.
Але як весела і міла
Тут пчолка ў вульлях гаманіла!
І як прыемна пахла мёдам!
Пладзіліс пчолкі з кождым годам:
Што лета вульляў прыбывала —
На пчолкі вельмі шанцавала.
Тут гул-звон быў удзень, уночы.
Бывала ўлетку, у час рабочы
Ня раз там чуўся крык вясёлы:
— Го, тата! дзядзька! вышлі пчолы!
На вішні селі каля плоту! —
Мужчыны кідалі работу,
Касьбу над рэчкай за кустамі,
І беглі шыбка, каб, часамі,
На лес дзе пчолкі не зьляцелі,
Дык іх там пільненька глядзелі.
 На прыгуменьні поруч з садам,
Павець з гумном стаяла радам,
А пад паветкаю прылады:
Вазок, калёсы, цапарады,
Старыя сані, восі, колы
І вульляў некалькі на пчолы,
Яшчэ някончаных; судзінна,
Стары цабэрак, павасьмінна
І розны хлам і лом валяўся,
Ад сонца, дожджыку хаваўся, —
Патрэбны рэчы, ёсьць вядома.
Гуменца, крытае саломай,
Ад доўгіх часаў пасівела;
Салома кудламі вісела.
Яе вятры паразьдзімалі,
А трохі хлопцы пасьцягалі,
На стрэху лазячы, бывала, —
Іх гэта забаўка займала.
А пад шчытом на павуціне
Нішчымны колас-сіраціна
Ў зацішку лёгенька гайдаўся;
З якіх ён часаў там трымаўся,
То бог яго сьвяты ўжо знае!
Будоўля, больш яшчэ старая,
З гнілой, вагнутаю страхою,
Стаяў хлявец, якраз напроці
І чуць ліпеў, як-бы на плоце
Гаршчок, разьбіты качаргою.
Стары, паедзены чарвямі,
На бок пахілены вятрамі,
Глядзеў хлеў гэты старычынай,
Пахілай доляй, жабрачынай;
А збоку, ў полі, недалёка
Стаяў прыгрэбнік адзінока,
Пахілкам, горкім сіратою,
У дол упёршыся страхою.
Ў глыбі двара стаяла хата
І выглядала зухавата
Паміж запушчанай будовы,
Як-бы шляхцянка засьцянкова,
Што ў дзень сьвяты каля касьцёла,
Чуць-чуць падняўшы край падола,
Так важна ходзіць з парасонам,
Спадніцай верціць, як агонам,
З дарожак пыл, пясок зганяе
У вочы хлопцам заглядае.
 За хатай поле пачыналась,
Дзе жыта хараша гайдалась,
І рос авёс, ячмень і грэчка, —
Было прытульнае гнязьдзечка!..
 Мой родны кут, лугі, крыніца!
Цяпер для вас я — чужаніца.
Той самы лес, палеткі тыя,
Ды людзі там жывуць другія.
Мне душу смуткам напаўняе,
Што ў прошласьць канулі гадочкі,
М е шчасьлівыя дзянёчкі, —
Прайшла, вясна ты маладая!
 Цяпер разгорнем часаў шаты,
Бліжэй прыглядзімся да хаты,
Да Міхася і да Антося,
Як там вялося, як жылося.

II.

РАНІЦА У НЯДЗЕЛЬКУ.

 Дзень быў сьвяты. Яшчэ ад раньня
Блінцы пякліся на сьняданьне,
І ўжо пры печы з чапялою
Стаяла маці... Пад рукою
Таўкліся дзеці, заміналі,
Або сьмяяліся, сьпявалі.
Услон заняў сваё ўжо места.
На ім стаяла ражка цеста,
І апалонік то і дзела
Па ражцы боўтаў жвава, сьмела
І кідаў цеста ў скавародкі.
Давала піск яно кароткі,
Льлючыся з шумам на патэльні,
І ў жар стаўлялася пякельны;
І там з яго ўжо ў вачавідкі
Пякліся гладзенькія пліткі
Блінцоў, спаднізу наздраватых,
Угору пышна, пухла ўзьнятых,
І ўжо адтуль рукою маткі
На ўслон шпурляліся аладкі,
А дзеці іх даўно сачылі
І наляту блінцы лавілі,
Заядла мазалі іх здорам.

(Працяг будзе).

Куток рытмаў.

ВЯСНА ЗАЛАТАЯ...

Вясна залатая, пара маладая,
I сонца румяны усход;
I новая сіла, ўжо сіла жывая,
Ад сну прабуджае народ.
Устае ужо сіла,—сьвядомасьць [людзкая
I песьняў і думак зара;
Гэй, гэй, мая бедная вёска, глухая,
За працу прыняцца пара!
На ростань рабоча-сялянскай дарогі,
Ты вынесеш сьвету агні;
I з сілы змаганьньня, і з болю [трывогі,
Народзяцца новыя дні.
Асьвецяць, сагрэюць і душу [і грудзі, —
Праменьні цяпла і дабра;
Гэй, гэй, прабуджайцеся, бедныя [людзі,
За працу узяцца пара!...

Пл. Крэнь.

Пісьмо у Рэдакцыю.

Паважаны Грамадзянін Рэдактар!

Не адмоўце зьмясьціць у Вашай паважанай часопісі пісьмо, наступнага зьместу:

Перада мною адозва сьпіску № 20. Хаця яна па сваей форме ананімная, але ні для кога не тайна, што сьпісак № 20, якім бы ён ананімам ні пакрываўся ў сваіх афіцыяльных і неафіцыяльных выданьнях, ёсьць сьпіскам „Рускаго Народнаго Об'единенія“ ў Польшчы.

Вось чаму аўтарам гэтай ананімнай адозвы я лічу „РНО“ у Польшчы, і ўся адказнасьць за надрукаванае ў гэтай адозве падае выключна на „РНО“.

Не жадаючы затрымлівацца на ўсіх падрабязнасьцях гэтага дакуманту, які сьведчыць аб высокай роўні грамадзянскасьці і адукаванасьці яго аўтара, я лічу патрэбным затрымацца выключна толькі на двух яго пунктах.

Характарызуючы ўсе сьпіскі, якія прадстаўлены на выбарах, аб сьпіску № 1 гаворыцца: „Супрацоўніцтва з урадам. I мы згодны супрацоўнічаць з урадам і польскімі народнымі прадстаўнікамі на агульнае дабро і для здаволеньня нашых патрэбаў, але іменна для гэтага нам неабходна выбраць сваіх рускіх прадстаўнікаў, а не аддаваць сваі галасы чужым“. А ў канцы дабаўляецца: „Усё гэта (значыць і сьпісак № 1) ваўкі ў авечай скуры“.

Красамоўней гэтых словаў нічога ня прыдумаеш. А таму я ня стану іх тлумачыць. Хочацца толькі напомніць рускім з РНО словы несьмяротнага Крылова: „Выбаў, Божа, і нас ад гэтакіх прыяцеляў“. Калі-ж аўтар адозвы не знаёмы з дзедкаю Крыловым, тагды перакanaўча яму рэкамандуецца азнаёміцца з ім. Ен-жа ня чужы. Ён, хаця і ня маці, аб якой гаворыцца ў адозве, і ніколі ёю ня быў, што яму вялікадушна выбачыць аўтар адозвы, але ён усё-ж дзедка.

Далей гаворыцца: „№ 18 — Блёк Нацыянальных меншасьцяў. Увазглаўляецца ён жыдамі, немцамі, украінцамі і беларусамі. У гэты блёк не ўвайшлі ні ліцьвіны, ні рускія, а ўвайшлі толькі асобныя асобы, каторыя дзеля гэтага становяцца прыладаю ў руках сусьветнага жыдоўскага капіталізму“.

Гэтак і надрукавана. Вачавідна, навуковая падгатоўка аўтара, г. ё. таго-ж „РНО“, вычэрпываецца выключна літэратураю, прыгоднай для плоту і другімі падобнымі, роднымі ёй, клясычнымі наўзорамі „истинно-русской“ літэратуры, якая сьведчыць аб духавай блізасьці „РНО“ з „блаженной памяти“ Саюзам Рускага Народу і Міхала Арханела. Аднак-ж, ува імя справядлівасьці, я павінен заўважыць, што „истинно-русскіе“ людзі пісалі многа на тэму аб жыдоўскім капітале, але аб сусьветным жыдоўскім капіталізьме загаварыла ў першы раз толькі „РНО“. Чэсьць і слава вучню, які перавышыў сваіх вучыцялёў у галіне „истинно-русской“ навукі.

Гэтакае „РНО“ у Польшчы. А дзеля гэтага лічу сваім грамадзянскім і нацыянальным абавязкам заявіць публічна, што я ў „РНО“ не ўвайходжу.

Ліпскі.

Вільня, 1 сакавіка 1928 г.

Грамадзяне Беларусы! Галасуйце за сялянска-работніцкі сьпісак 18

ВЕСТКІ З КРАЮ.

Пав. „Сялянская Ніва“.

(з Бельшчыны).

Задоўга перад выбарамі, як і трэба было спадзявацца, наляцелі на нашы ваколіцы, як крукі, агітатары з 2, 3, 1 і 20, кожны пачаў абяцаць рай нашаму пакутнаму Народу, што праўда, як відаць могуць дасягнуць часткова сваей мэты, бо наш народ ня можа паслухаць шчырае праўды сваіх правадыроў і барацьбітоў, бо-ж яны ня маюць магчымасьці гаварыць з народам і ўсе яны, мусяць, скрыгочучы зубамі паглядаюць з-за вугла, ці можа яшчэ адкуль... Адбыўся ў нас, можа апошні, „Wiec“ 27/II г. г., на якім прамаўлялі ад „вызваленьня (3) і ППС (2), якіх яшчэ чамусьці таляруюць, бо ад „1“, дастаў колькі ўлезла. У канцы гэтага „wieca“ пробаваў нешта гаварыць поп ад „20“ ці таксама ад „1“, бо ён, здаецца, там і там нешта сваё чуе, але як толькі ён узьлез на воз ды растуліў рот, яго адразу спаткала прыгода, бо яму нехта зьмерзлым нечым . . ., як раз у твар і ён давай драла, ў ногі. Каб-жа хаця на тым быў канец, але яшчэ пачалі тузаць яго за полы з усіх бакоў дый дастаў здаецца ня мала, адным словам, было што нясьці уцякаючы падняўшы астаткі полаў.

Шчырак несьцярпеўшы.

Здраднікі.

(Налібакі, Вселюбскай гм.).

У нашай вёсцы Налібакі, як аднэй з самых цёмных, ёсьць толькі адным—адзін „наўчоны“ чалавек, хаця вельмі бедны, але неяк яму ўдалося падучыцца. Мы яго вельмі паважалі да гэтага часу, са ўсякімі справамі зьвярталіся да яго, ува ўсім яму верылі, асабліва-ж перад гэтымі выбарамі ў Сойм і Сэнат. I што-ж вы, грамадзяне, думаеце? Што-ж ён рабіў? як ён для нас, цёмных, стараўся? А вось як! Быў у нас інструктар ад нашага Сялянскаго Саюзу, каторы стаіць за № 18-м. Калі ён зайшоў да гэтага „наўчонага“ чалавека, як мы яму парадзілі, дык што-ж ён яму сказаў? А вось што: „Я вельмі спрыяю сваім грамадзянам, як сваей, так і акалічных вёсак і дзеля гэтага заснаваў камітэт у Налібаках“. Але які, пытаньне. А такі: ад № 1-га, (слоўна, ад нумару першага) „Я знаю, — кажа далей — што гэта за нумар 18 і, каб не распаўсюджываць гэтае літэратуры, дык я яе далей ня пускаю, а яна вось тут ляжыць“! Інструктар паглядзеў і натрапіў на легітымацыю, выданую Язэпу Пуціла, як інструктару № 1-га. Дык сьцеражэцеся, сяляне, гэтага здрадніка сярмяжнага народу і ня верце яму, што ён вам кажа. Ганеце яго вон з яго літэратураю!

Бедны.

Кліч вёскі.

Сяляне! Вас усе партыі цяпер успамінаюць; да вас усе зварочваюцца за парадай, за помаччу. Вы цяпер толькі для іх патрэбны на час выбараў, а справядлівей сказаць, патрэбны для іх толькі вашы галасы і больш нічога. Цяпер толькі ўсе партыі, быццам, убачылі вашу гаротнасьць, а ў працягу 5 гадоў пра вас ніхто ані гукнуў, акрамя беларускіх прадстаўнікоў, якія прашлі па сьпіску Блёку Нацыянальных Меншасьцяў. Наша нацыянальная меншасьць ніякага палягчэньня за 5 гадоў ад усіх партыяў, якія цяпер з намі гавораць, не атрымала. Замест гэтага мы толькі ўбачылі, як на нашых памылковых галасох праехалі іншыя ў Сойм і ў падзяку за нашы галасы—далі нам асаднікаў і незразумелыя нам школы. Цяпер яны, як 5 гадоў таму назад, абяцаюць нам палягчэньне; даюць зямлю і волю. Дзе-ж яны былі ў працягу 5 гадоў? Чаму-ж яны тагды не закінулі славечка за нашу гаротнасьць? Што і сьпісак № 1 ня наш, відаць з таго, што ніколі сурдут пана Радзівіла, вядомага буйнага абшарніка, які стаіць кандыдатам у сьпіску № 1, не парадніцца з нашай сярмягай. Помніце, што 5 гадоў не малая пара, і калі мы пойдзем не сваей дарогай, дык зробім вялікую крыўду сабе і свам дзецям і на нашых сьпісках адчуецца ўся наша абмылка. Са сьпіску № 1 засьцерагаюць вас адносна Блёку Нацыянальных Меншасьцяў, які, быццам, не вядзе да направы адносінаў на нашых землях, але псуе. Гэта яўная памылка тых, хто гэтак кажа. Не нацыянальныя меншасьці псуюць адносіны да польскай дзяржавы, а польскія партыі да нацыянальных меншасьцяў.

Дык браты, Беларусы, усе, хто ня вораг сам сабе, будзем галасаваць толькі за сьпісак № 18. Гэты нумар наш сярмяжны, а ня сурдутны. Чым больш будзе ў Сойме і Сэнаце нашых прадстаўнікоў, тым большая будзе наша сіла.

Оіе.

Пісьмо з Ашмяны.

На зьездзе, які адбыўся ў Ашмяне 23 лютага г. г., дзе вядомы прадажнік і здраднік інтарэсам Беларускага працоўнага Народу „спадар“ Янучок Станкеўчык, ня гледзячы на ўсе высілкі, нічога не здабыў: зьезд выказаўся цалком за Блёк Нацыянальных Меншасьцяў. Аднак-жа гэты „спадар“ не перастаў тварыць сваё подлае, карыснае „Курвіленцам“ „ходаньне“. Ён проста пачаў падлазіць пад Камітэт. Як ведама, Лідзкі Акружны Камітэт даў „спадару“ Станкеўчыку належны адпор, але-ж пару асобаў з Ашмянскага павятовага Камітэту ня стрымаліся. Што іх захапіла, няведама: факт той, што асобы з камітету: Тарчэўскі, Сенкевіч і Буткевіч зрабілі з „спадаром“ ціхую ўгоду: заклікаць за сьпісак „спадара“ Станкеўчыка. Аткрыта працаваць з ім не згадзіліся, але-ж падтрымаць, дык узяліся. Станкеўчык пусьціўся на хітрыкі, дый патрэбаваў ад вышэй пададзеных асобаў падпіскі, прыблізна гэтакага зьместу: дзеля таго што сьпісак кандыдатаў да Сойму № 18, Блёку Нацыянальных Меншасьцяў заквэстыяваны, дык яны лічаць пасьля гэтага, больш адпаведным галасаваць за Станкеўчыка. Але-ж прасіл, гэтую заяву ў прэсу не падаваць. Рэч ясная, што гэта характарызуе людзей з благога боку: бо-ж Тарчэўскі, Буткевіч і Сенкевіч ведаюць добра, што Станкеўчык, карыстаючыся сваей прыналежнасьцю да Беларусаў, пашоў служыць чыжынцам з пад польскага „Kurjera Wileńskiego“.

Няўжо-ж вам, грамадзяне, ня сорамна рабіць гэтакую штуку? Справа народная ня жартачкі, дык навошта-ж вы гэтак лёгка ёй здраджаеце? Адумайцеся і станьце ізноў, як і былі — самымі сабою! Адкіньце і асудзеце здраду, напраўце памылку.

Сусед.

АД РЭДАКЦЫІ: маем ужо пэўныя весткі, што Старшыня Ашмянскага Камітэту гр. Тарчэўскі ўжо парваў зносіны са спадаром Янкай Станкевічам. Рэшта-ж працаўнікоў Камітэту: як Буткевіч і Сенкевіч па сваей сутнасьці зьяўляецца за надта дробнымі рыбачкамі, каб аб іх турбавацца.

З студэнскага жыцьця.

У суботу 10.III а гадзіне 6 увеч. у Беларускім Студэнскім Саюзе (вуліца Сьв. Ганны № 2) гр. Ус. Шыран прачытае лекцыю на тэму: „Думкі аб эканамічным адраджэньні“.

У ваўторак 13.III а гадз. 7 увеч. адбудзецца агульны сход студэнтаў Беларусаў.

НАШАЯ ПОШТА.

Гуртку ў Нарэўцы. 3 зл. у „Саху“ передалі. „Саху“ не прысылаюць дзеля таго, што рэдактар арыштаваны.

Шчыраку Несьцярпеўшаму. Зьмяшчаем толькі частку Вашай карэспандэнцыі. Другая частка напісана за шмат у абразьлівым тоне, за што могуць Вас пацягнуць да судовае адказнасьці.

Дасталі ад:

Парасюка В., Плоскага Б., Кугіча Гр. — па 4 зл.

Негаціна Б., Вайсковіча І., Волчка Я., Мікуліка Г., Тункуна І., Брылевіча І., Віленскага Ваяв. Ураду, Нэстара В., Сівіцкага І. — па 2 зл.;

Скур'ята Ю., Бейні Ул., Сіняўскага Ю. — па 1 зл.

Жамойдзіна Дзім., Рудзёнка Міф.— па 4 зл.

Булыгі М., Гібара Кармежа, Пархімовіча В., Врублеўскага А. — па 2 зл.

Баллы Ал. — па 1 зл.

Рэдактар і выдавец А. Герасімчук. Беларуская Друкарня ім. Фр. Скарыны—Вільня, Людвісарская 1.